

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 1906/2025
28.05.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Савић, адвокат из ..., против туженог ЈП „ПУТЕВИ СРБИЈЕ“ из Београда, чији је пуномоћник Бранислав Поповац, адвокат из ..., ради утврђења ништавости и неоснованог обogaћења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 605/24 од 24.09.2024. године, у седници одржаној 28.05.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 605/24 од 24.09.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 605/24 од 24.09.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 1876/22 од 04.10.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован приговор туженог о апсолутној ненадлежности суда за поступање у овој правној ствари. Ставом другим изреке, утврђено је да је споразум о накнади за експроприсано земљиште број 465-1168/11-07 од 20.01.2012. године, ништаван, супротан принудним прописима и јавном поретку и да не производи правно дејство. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике од исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште по споразуму о накнади за експропроприсано земљиште број 465-1168/11-07 од 20.01.2012. године, па до припадајуће накнаде за преузето грађевинско земљиште за кат. парцелу .. по култури њива 2. класе укупне површине 40ари 37м² и за парцелу .. по култури њива 2. класе, укупне површине 1ар 30м², уписане у ЛН .. за КО Врање износ од 418.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 04.10.2023. године, као дана пресуђења до коначне исплате, док је тужбени захтев за тражену законску затезну камату на досуђени износ почев од 20.02.2012. године до 04.10.2023. године одбијен као неоснован. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 334.820,00 динара са припадајућом законском затезном каматом на износ заступања од 274.500,00 динара почев од извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 605/24 од 24.09.2024. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Врању П 1876/22 од 04.10.2023. године у ставу првом, ставу другом, обавезујућем делу става трећег и у ставу четвртом изреке.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Поступајући на основу цитиране законске одредбе, Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку, јер на основу навода у ревизији туженог не произилази да постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса, или у интересу равноправности грађана, нити да постоји потреба новог тумачења права. Нема потребе ни за уједначавањем праксе, јер су одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване на примени одговарајућих одредби материјалног права. Ревизијом се оспорава надлежност парничног суда да одлучује о законитости појединачних аката којима се одлучује о праву, обавези или на законом заснованом интересу, што није разлог за дозвољеност посебне ревизије.

На основу изложеног одлучено је као у изреци у ставу првом овог решења.

Одредба члана 403. став 3. Закона о парничном поступку прописује да ревизија у имовинскоправним споровима није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења ништавости споразума о накнади поднета је дана 06.09.2019 године, а вредност предмета спора означена у тужби је 10.000,00 динара. Поднеском од 18.05.2022. године тужба је преиначена повећањем тужбеног захтева на 418.000,00 динара. Како је вредност предмета спора испод законом прописаног ревизијског цензуса за дозвољеност ревизије, изјављена ревизија није дозвољена, па ју је Врховни суд одбацио.

На основу изложеног и одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци у ставу другом овог решења.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић